

Nt 408/2014

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze v extradiční trestní věci zadržených: **1/ A.T.F.**, nar. xxx v xxx, státní příslušník Libanonské republiky a Ukrajiny, trvale bytem xxx, **2/ F..M. J.**, nar. xxx v xxx, Republika Pobřeží slonoviny, státní příslušník Republiky Pobřeží slonoviny, trvale bytem xxx, **3/ K.Y.H.M.**, nar. xxx v xxx, státní příslušník Republiky Pobřeží slonoviny a Libanonské republiky, trvale bytem xxx, t. č. všichni vyžádaní v předběžné vazbě ve vazební věznici v xxx

o návrhu státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 19.11.2014, sp.zn. KZM 907/2014, týkající se přípustnosti vydání shora uvedených osob, dne 22.září 2015 rozhodl a oznámil t a k t o :

Podle 95 odst. 1 zák. č. 104/2013 Sb. (dále jen ZMJS) **j e p ř í p u s t n é** vydání osob:

1/ A.T.F., nar. xxx v xxx, státní příslušník Ukrajiny a Libanonské republiky, trvale bytem xxx t. č. v předběžné vazbě ve vazební věznici xxx,

2/ F..M. J., nar. xxx v xxx, Republika Pobřeží slonoviny, státní příslušník Republiky Pobřeží slonoviny, trvale bytem xxx, t. č. v předběžné vazbě ve vazební věznici xxx,

3/ K. Y.H.E., nar. xxx v xxx, státní příslušník Republiky Pobřeží slonoviny a Libanonské republiky, trvale bytem xxx t. č. v předběžné ve vazební věznici xxx,

k trestnímu stíhání do Spojených států amerických a to :

1/ **A.T.F. a F..M. J.** pro trestný čin spiknutí s cílem zabít důstojníky a zaměstnance Spojených států, porušením Hlavy 18 zákona Spojených států, § 1114 a 1117,

2/ **A.T.F. a F..M. J.** pro trestný čin spiknutí k nabytí a prodeje raket země vzduch a raketových odpalovačů, porušením Hlavy 18 zákona Spojených států, § 2332g (a)(1)(A) a (B), (b)(1), (b)(3), (b)(4), a (c)(1),

3/ **A.T.F., F..M. J. a K. Y.H.E..** pro trestný čin spiknutí k poskytnutí materiální podpory nebo zdrojů teroristické organizaci, porušením Hlavy 18 zákona Spojených států, § 2339B (a)(1), (d)(1)(C), (d)(1)(D), a (d)(1)(E),

4/ **F..M. J. a K. Y.H.E..** pro trestný čin spiknutí ke spáchání praní špinavých peněz, porušením Hlavy 18 zákona Spojených států, § 1956 (a)(3)(A), (B) a (h),

5/ **F..M. J. a K. Y.H.E..** pro trestný čin spiknutí ke spáchání praní špinavých peněz, porušením Hlavy 18 zákona Spojených států, § 1956 (a)(3)(A), (B), a Hlavy 18 zákona Spojených států, § 2,

6/ **F..M. J. a K. Y.H.E..** pro trestný čin spiknutí k prodeji a držení kokainu za účelem prodeje, při znalosti toho, že kokain bude importován do Spojených států, porušením Hlavy 21 zákona Spojených států, § 959, 960(a) (3), 960 (b)(1)(B) a 963,

kterých se měli dopustit tím, že dne 17. 10. 2012 ve městě Accra, Ghana, se F..M. J. (dále jen J.) setkal s tajnými zdroji (dále CS1- a CS-2), a sdělil jim, že může organizaci FARC (teroristická organizace Fuerzas Armadas Revolucionarias de Columbia – Revoluční ozbrojené síly Kolumbie, která je zapojena do násilného svržení vlády Kolumbie a do boje s americkým vojenským personálem umístěným v Kolumbii) poskytnout zbraně k použití proti kolumbijské vládě a americkým silám v Kolumbii, dále může poskytnout pomoc se skladováním, dopravou kokainu ve vlastnictví FARC a pomoc s legalizací výnosů z narkotik.

Dne 17. 11. 2012 ve městě Accra, Ghana, se J. setkal znovu s těmito zdroji a když byl informován, že se FARC věnuje obchodování s narkotiky a že se některá narkotika přivážejí do New Yorku, sdělil jim, že je schopen převádět peníze z jiných míst do státu New York pro FARC. Ohledně zbraní jim sdělil, že osloví dodavatele zbraní, až mu poskytnou seznam potřebných zbraní.

Dne 18. 11. 2012 se sešli znovu ve městě Accra, Ghana, a J. požádal CS-2, aby mu sdělil místo, kam budou zbraně doručeny.

Dne 30. 11. 2012 J. telefonoval s CS-1, potvrdil mu, že dostal seznam zbraní e-mailem a předá ho dodavatelům zbraní. V seznamu zbraní byly mj. rakety země vzduch, útočné pušky, granátometry a granáty.

Během prosince 2012 opakovaně před e-mail se J. dotazoval, zda FARC má zájem o nové nebo použité zbraně a kam budou doručeny, také požádal o informace, aby mohl pomáhat FARC s legalizací výnosů z narkotik, včetně čísla a místa bankovních účtů v Evropě, Africe a USA, která budou používána.

Dne 17. 1. 2013 ve městě Accra, Ghana, se sešel J. a K.Y.H.M. (dále jen E..) s tajnými zdroji CS-1 a CS-2 a dalším tajným zdrojem CS-3, jednajícím v zastoupení DEA, který předstíral, že je odborník na zbraně pro FARC. Než se na toto setkání dostavil E.., sdělil J. tajným zdrojům, že cestoval nejméně do dvou zemí, aby uspíšil obchod se zbraněmi a že zbraně budou získány od dodavatelů v Rusku, Číně, Bělorusku, Iránu nebo Iráku. Když se dostavil E.., představil jej J. jako osobu, která bude pomáhat FARC při obchodování s narkotiky. Když byl E.. informován o tom, že výnosy z narkotik FARC financují její boj proti kolumbijským a americkým silám v Kolumbii, sdělil E.., že by mohl pomáhat FARC při obchodu s narkotiky prostřednictvím svých styků v přístavu v Západní Africe a poskytnutím rady ohledně logistiky dopravy narkotik. E.. poradil tajným zdrojům, aby nejdříve poslali kontejnery neškodného zboží, např. talířů, jako kontrolní zásilku před jakoukoli zásilkou narkotik. Poradil jim, že narkotika mají poslat ve druhé zásilce skládající se ze dvou kontejnerů, z nichž jeden bude obsahovat pouze talíře a druhý talíře a narkotika, rovněž jim poradil, aby používali zašifrovaný jazyk, např. kokain nazývaly „košilemi“. J. tajným zdrojům zopakoval, že by jim pomáhal s legalizací výnosů z narkotik převodem hotovosti do USA a za tím účelem by mohl představit CS-2 osobám vlastnícím firmu v Západní Africe, která by se mohla používat k převodu peněz. J. souhlasil, že dostane část peněz v Ghaně a pošle její část do USA. J. dále slíbil, že pronajme vily k uskladnění kokainu v Západní Africe a pomůže

založit firmu v Západní Africe, která by se mohla používat jako krycí firma pro dopravu narkotik.

Dne 10. 3. 2013 ve městě Accra, Ghana, se sešli J. a E.. s CS-1 a CS-2 a dostali 200.000 USD, aby jménem FARC zlegalizovali výnos z narkotik, který bude použit na nákup zbraní. J. dostal dalších 14.000 USD jako odměnu. E.. předal tajným zdrojům informaci o dvou firmách, které by mohly být použity při dopravě narkotik, a rovněž navrhl, že by mohl poslat rodinné příslušníky do New Yorku, aby zde založili firmy, které by se mohly použít při dopravě narkotik.

Dne 11. 3. 2013 ve městě Accra, Ghana, se sešli J. a E.. s CS-1 a CS-2 a E.. poskytl tajným zdrojům nádobí a skleněné zboží jako ukázky neškodného zboží, a navrhl je použít k utajení zásilky narkotik.

V době mezi 11. 3. a 15. 4. 2013 J. a E.. se podíleli na telefonních hovorech a vyměnili si e-maily s CS-1 a CS-2 ohledně převodu 200.000 USD na bankovní účet v New Yorku. Dne 15. 4. 2013 uskutečnili J. a E.. vklad 199.975 USD na bankovní účet v New Yorku, jednalo o částku, kterou převzali dne 10. 3. 2013, minus 25 USD za převodní poplatek.

Dne 26. 7. 2013 telefonoval J. s CS-1 a informoval jej, že A.T.F. (dále jen F.) pomůže při obchodu se zbraněmi a popsal jej jako poradce zbraní pro Ukrajinu.

Dne 31. 7. 2013 Jabel telefonoval s CS-1 a sdělil mu, že F. mu poskytl fotografie pro falešný pas, který mu usnadní cestování v navrženém obchodu se zbraněmi.

Dne 8. 10. 2013 ve Varšavě se J. sešel s CS-1 a CS-2, během setkání mluvil o převodu 200.000 USD a ukázal jim africký cestovní pas, který měl získat pro F..

Dne 9. 10. 2013 telefonoval F. s CS-1 a sdělil mu, že se nemůže zúčastnit setkání ve Varšavě, ale pozval jej na Ukrajinu, aby se zde mohl podívat na inventář zbraní.

Dne 26. 10. 2013 telefonoval J. s CS-1 a sdělil mu, že se nedávno setkal s F., aby dále prodiskutovali obchod se zbraněmi.

Dne 16. 11. 2013 ve Varšavě se sešel J. a F. s CS-1 a CS-2 a dalším tajným zdrojem, který se vydával za odborníka na zbraně pro FARC. Poté, co by F. informován o tom, že tito agenti zastupují FARC a potřebují zbraně pro boj proti americkým silám v Kolumbii, F. jim vysvětlil, že poskytne falešnou dokumentaci, která bude naznačovat, že zbraně jsou určeny do Ekvádoru. Dále se jich F. zeptal, jaké druhy zbraní požadují a agenti mu odpověděli, že rakety země vzduch, útočné pušky AK, ruční protitankové granátomety a střelivo. F. jim navrhl, že může poskytnout 500 raket Igla, přenosných raket země vzduch vyrobených v Rusku, které mohou bojovníci FARC nosit na rameni. Poté, co byl informován, že agenti CS mají obavu, že americké vrtulníky používané v Kolumbii se mohou vyhýbat střelám s infračerveným zařízením, jim F. sdělil, že Igla bude schopna dorazit k cíli. Dále jim sdělil, že poskytne informaci o cenách, až mu agenti dají seznam zbraní, které chtějí koupit a také popsal časový rozvrh plateb před dodávkou zbraní. F. dále požádal, aby agenti CS s ním o objednávce komunikovali přes e-mail a v této komunikaci jim naznačil, že objednávka je určena do Libye a ne na své skutečné místo určení.

V době od 21. 11. 2013 do 6. 12. 2013 v řadě e-mailu F. poskytl ceny za raketomet Igla, rakety Igla, ruční protitankový granátomet a ruční protitankové granáty. Dne 11. 12. 2013 při telefonátu s CS-1 F. mluvil o cenách zbraní, které zahrnují náklady na falešnou dokumentaci a zisk pro zúčastněné osoby. Rovněž F. sdělil, že agenti CS musí poskytnout 50% z celkové ceny, jak bude objednávka dořešena a před dodávkou.

Dne 5. 2. 2014 F. dostal e-mail, který vyčíslil druh a počet zbraní požadovaných FARC a který obsahovat 20 raket Igla, 5 raketometů Igla, 200 ručních protitankových granátů, 50 ručních protitankových granátometů a různé střelné zbraně. Dne 22. 2. 2014 F. zaslal e-mail, kde odsouhlasil, že poskytne FARC 20 raket Igla, 8 raketometů Igla, 400 ručních protitankových raket a 100 ručních protitankových granátometů a různé střelné zbraně za celkovou cenu 8.277.500 USD.

Dne 5. 4. 2014 se v Praze v hotelovém pokoji sešel F. a J. s tajnými zdroji za účelem diskuse o obchodu se zbraněmi. E.. zatím čekal v hale hotelu. F. tajným zdrojům sdělil, že obstará dokumenty povolující vývoz zbraní z Ukrajiny, dále jim řekl, že potřebuje zbytek peněz asi za 6 týdnů. CS-4 sdělil F.ovi, že zítra dostane polovinu peněz – částku 4,5 milionu USD. Dále

hovořili o druhu zbraní, které FARC potřebuje pro vrtulníky a F. jim sdělil, že Igla je lepší než Stinger, protože Igla může svůj terč následovat,

a to za současného přijetí záruk Ministerstva spravedlnosti Spojených států amerických ze dne 10.3.2015, 27.3.2015 a 19.6.2015 sp.zn. 95-100-23469.

O d ů v o d n ě n í

Dne 20.11.2014 podala u zdejšího soudu státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze návrh na vydání rozhodnutí podle § 95 odst.1 ZMJS s tím, že vydání shora uvedených osob k trestnímu stíhání pro skutek uvedený v návrhu, je přípustné. Státní zástupkyně pak v odůvodnění svého návrhu uvedla, že z extradičních materiálů vyplývá, že je žádáno vydání jmenovaných pro shora popsané jednání. Za tyto trestné činy lze uložit pachateli trest svobody až na doživotí. Jednání je trestné rovněž dle trestního zákona ČR. Mohlo by být kvalifikováno jako zločin přípravy vraždy dle § 140 odst. 3 písm. a, g) tr. zákoníku, kdy lze uložit až výjimečný trest, zločin přípravy teroristického útoku dle § 311 odst. 2 tr. zákoníku, kdy lze uložit trest odnětí svobody až na 15 let, zločin nedovoleného ozbrojování dle § 279 odst. 3 písm. b), 4 tr. zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, kdy lze uložit trest odnětí svobody až na 8 let, zločin přípravy nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku, kdy lze uložit trest odnětí svobody až na 18 let nebo jako zločin legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 1, 4 písm. a) tr. zákoníku dílem ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, kdy lze uložit trest odnětí svobody až na 8 let.

Zdejší soud po provedeném dokazování v uvedené extradiční věci následně vydal dne 15.4.2015 zcela identické rozhodnutí (jako je tomu i v tomto případě), které však bylo z podnětu vyžádaných A.T.F. a K.a Y. El H. E.. zrušeno v neveřejném zasedání usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 18.5.2015 sp.zn. 14 To 52/2015. Vrchní soud přikázal zdejšímu soudu, aby o věci znovu jednal a rozhodl, přičemž současně zaujal právní názor, v jakém směru je třeba uvedené dokazování v extradičním řízení doplnit. Zdejšímu soudu uložil vyžádat postupem podle čl. XIa Smlouvy mezi republikou Československou a Spojenými státy Severoamerickými o vzájemném vydávání zločinců ze dne 2. 7. 1925 (č. 48/1926 Sb.) ve znění Dodatkové úmluvy mezi Republikou Československou a Spojenými státy americkými o vzájemném vydávání zločinů ze dne 29. 4. 1935 (č. 185/1935 Sb.) a Druhé dodatkové úmluvy o vydávání mezi Českou republikou a Spojenými státy americkými ze dne 16. 5. 2006 (č. 8/2010 Sb. m. s. a č. 27/2010 Sb. m. s.), *dále jen Smlouva*, dodatkové informace k objasnění otázky, zda jednání, ve kterém se shledávají trestné činy vyžádaných

osob, lze označit jako vyprovokované agenty DEA, případně s jakou intenzitou, nebo podniknuté z iniciativy samotných vyžádaných aniž by bylo těmito agenty vyvoláno. Dalším otázkou, kterou se dle usnesení vrchního soudu musí nalézací soud zabývat, je zpřesnění ujištění poskytnuté ministerstvem spravedlnosti USA o případném zacházení s vyžádanými osobami na území dožadujícího státu, tak, aby ujištění bylo zároveň poskytnuto subjektem, který má reálnou možnost zajistit jeho dodržování a jak ve vztahu k případnému uložení trestu odnětí svobody na doživotí *bez možnosti podmíněného propuštění*, tak ve vztahu k podmínkám, za nichž by se tyto osoby podrobovaly výkonu vazby, případně trestu odnětí svobody (viz str.10-11 cit. usnesení vrchního soudu). Zdejší soud proto zcela v intencích nastíněných v usnesení vrchního soudu dokazování v uvedené extradiční věci doplnil a zaujal následující stanovisko, přičemž předtím, než přikročí k odůvodnění svého rozhodnutí, považuje za nutné zopakovat dosavadní průběh řízení před soudem I. stupně, jakož i sdělení obsahu nově zjištěných skutečností.

Již ve stádiu předběžného šetření, tak i ve stádiu řízení před soudem I. stupně byly postupně opatřovány dodatkové informace, které měli objasnit podíl agentů (nebo jejich spolupracovníků) DEA na objasnění tr.činnosti vyžádaných osob, neboť z jejich strany byla vznesena jedna ze zásadních výhrad týkající se nepřipustnosti vydání shora jmenovaných do dožadujícího státu. Tito považují od samého počátku činnost agentů DEA nebo tzv. utajených zdrojů označovaných jako CS-1, CS-2 za policejní provokaci, což podle českého trestního zákona vylučuje trestnost jednání vyžádaných popsaného v extradičních materiálech. Na tyto výhrady reagovala již v rámci předběžného šetření státní zástupkyně a od americké strany vyžádala v tomto směru dodatkové informace (z obsahu těchto dodatkových informací vyplývalo, že J. byl již před shora popsanou trestnou činností zapojen do obchodu s kokainem, padělání měny Spojených států amerických a krádeží totožnosti ve velkém měřítku. Rovněž byl ve spojení s obchodníkem se zbraněmi, který byl později odsouzen v USA za spiknutí prodávat zbraně organizaci FARC. Od této osoby dle koupil J. dle svého vyjádření v minulosti čln s nákladem malých zbraní. Z těchto informací rovněž vyplývá, že J. sám vyvíjel iniciativu směřující ke spáchání trestné činnosti. CS-1 rovněž sdělil, že již v minulosti byl pověřen jinou osobou legalizovat výnos z trestné činnosti a rovněž byl zapojen do obchodu s drogami. J. rovněž přivedl na jednání s CS-1 osobu, která je pilotem a specializuje se na přepravu nebezpečných nákladů s tím, že s tímto pilotem již v minulosti spolupracoval. J. rovněž k jednání přivedl E.. s tím, že s touto osobou již spolupracoval v minulosti. J. dále označil F. jako osobu, která by mohla poskytnout zbraně. Z dodatkových informací vyplývá i aktivní jednání E... E.. při setkání uvedl, že posílá kokain do Evropy již 15 let, má styky a spojení v přístavu Abidjan. E.. rovněž navrhl způsob přepravy zboží a řekl, že má i „spojení“ s celními úředníky. Z dodatkových informací dále vyplývá, že F. se aktivně podílel na dojednání obchodu se zbraněmi poté, co byl osloven J. Radil, jaké typy zbraní jsou potřeba, uvedl, že může opatřit potvrzení o konečném odběrateli, kde bude uvedeno, že zbraně jsou určeny pro Ekvádor. Důkazy o vině vyžádaných osob dle místopřísežného prohlášení americké strany tzv. affidavitu vychází především z obsahu zajištěné e-mailové korespondence, odposlechu záznamu telekomunikačního provozu a výpovědí agentů DEA nebo jejich spolupracovníků. Obsah samotných důkazů předložen nebyl).

Po zrušení věci a vrácení zdejšímu soudu k novému projednání a doplnění, zdejší soud obdržel cestou ministerstva spravedlnosti dodatkové informace od Ministerstva

spravedlnosti USA (ze dne 19.6.2015), které obsahovaly informace k oběma vyžádaným okruhům dodatkových informací (viz výše). Nutno podotknout, že pokud se týká dodatkových informací ve vztahu k tzv. policejní provokaci, bylo sdělení amerických orgánů pouze stručným zopakováním již poskytnutých informací v průběhu předběžného šetření a tedy žádný očekávaný posun v důkazní situaci nepřineslo. Jinak tomu však je dle názoru zdejšího soudu ve vztahu k otázce potřebného ujištění ve vztahu k čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (publik. pod č. 209/1992 Sb. a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení nebo trestání publik. pod č. 143/1988 Sb.), podrobně rozvedeno níže. Vzhledem k tomu, že nelze v dané extradiční věci odhlédnout od zásadních odlišností týkajících anglosaského systému vedení tr.řízení, jakož i odlišností předsoudního stádia tr.řízení oproti tr.řízení na území ČR , lze usuzovat, že s ohledem na dodatkové informace, které americká strana dodala zdejšímu soudu v září 2015 (dopis MS USA ze dne 4.9.2015) bez dalšího doplňujícího vyžádání, proběhly mezi oběma ministerstvy spravedlnosti konzultace (viz např. čl. 15 Dohody o vydávání mezi Evropskou unií a Spojenými státy americkými publik. pod č. 6/2010 Sb.m.s., čl. XI Smlouvy) směřující k tomu, aby byl předložen českým justičním orgánům důkaz v souladu s čl. I Úmluvy. Poté, co se zdejší soud seznámil s obsahem těchto dodatkových informací, které byly opět předloženy ve formě affidavitu, dospěl k závěru, že americká strany touto formou prohlášení o důkazu předložila „ maximum možného“, a v této věci postačuje ke zvážení, zda se v uvedené věci jednalo či nejednalo, popř. v jaké míře, o policejní provokaci.

Vzhledem k tomu, že některé stížnostní námitky vyžádaných osob byly vrchním soudem odmítnuty, např. otázka údajné beztrestnosti A.T.F. proto, že měl celou věc ohlásit libanonským bezpečnostním službám, či nepřípustnost vydání vyžádaných osob s odkazem na ust. § 91 odst.1 písm.k) zák.č. 104/2013 Sb., nebude se jimi zdejší soud nadále v odůvodnění tohoto usnesení zabývat.

V průběhu předběžného šetření, tak i v řízení před zdejším soudem všichni 3 vyžádání uvedli, že nesouhlasí se svým vydáním k trestnímu stíhání do Spojených států amerických. Vyžádaný J. uvedl, že se jedná o vykonstruované jednání, které má politický podtext. Věděl o tom, že se jedná o agenty DEA, chtěl je usvědčit z nelegální činnosti – výroba falešných pasů a proto se s nimi setkal ve Varšavě a v Praze. Agent a označeného jako CS-1 zná již z minulosti, věděl o něm, že je to překupník s drogami. E.. rovněž uvedl, že se setkal s J. a osobami „J.“ a „D.“, ale mělo se jednat o založení společnosti, která by se měla zabývat obchodem, tranzitními službami a lodní přepravou ropy z Argentiny. Popírá, že by došlo k nějakému převodu peněz. O schůzce v Praze nevěděl, přijel sem společně s J. jako turista a žádného jednání se neúčastnil. Vyžádaný F., uvedl, že je ochoten do USA odcestovat, ale jako svobodný člověk. Je zaměstnancem státní společnosti UKRSPECEEXPORT na Ukrajině, která obchoduje se zbraněmi a spadá pod ukrajinskou vládu. Byl kontaktován osobou, která se představil jako J. – poradce prezidenta Pobřeží slonoviny. Tento je požádal o setkání za účelem domluvení obchodu. F. mu vysvětlil, jak funguje shora uvedená společnost. O všem

informoval Armádní státní službu pro jižní region – Libanonská republika. Zde si ověřili, že J. je na seznamu Interpolu a jsou na něj vydány v Libanonu zatykače. Byl pověřen, ať zjistí co nejvíc. Později se zúčastnil jednání za přítomnosti J.a, CS-1 a dalších dvou osob. Řekli mu, že mají v úmyslu útočit na americké základny v Kolumbii, že nejsou podnikatelé a chtějí platit hotově. Jednání pak ukončil. Měl je poté vlákat do Libanonu, proto se zúčastnil schůzky v Praze. Popřel, že by odpovídal na e-maily od shora uvedených osob. Uvedl, že nemá povolení dojednávat nějaké obchody se zbraněmi. Všichni tři vyžádaní se rovněž před soudem obsáhle vyjádřili k žádosti amerických orgánů o jejich vydání a to včetně obsahu listin, které byly k této žádosti postupně dodatečně zaslány.

Ali T. F. uvedl, že jedná za ukrajinskou společnost Ukrspecexport, která obchoduje se zbraněmi a zbrojnými systémy, s jejími zákazníky a nemá však žádnou rozhodovací pravomoc. Je nemyslitelné, aby dokázal prosadit nelegální obchod se zbraněmi. Z počátku se domníval, že jednání s J. a dalšími osobami bude standardní obchodní jednání. Když se však dozvěděl, o čem v uvedeném obchodu jde, jednání ukončil. Pokud americká strana tvrdí, že někomu posílal nějaké e-maily, není to pravda. Byl též spolupracovníkem libanonské zpravodajské služby, a jelikož tato měla o uvedené osoby se kterými na schůzkách jednal zájem, měl pokyn vylákat je na jednání do Libanonu. Ničeho nelegálního se nedopustil. dodatekové informace považuje za nepravdivé, chce, aby mu americké orgány předložily údajný obsah e-mailové komunikace, neboť podle něj taková vůbec neexistuje. Vše považuje za komedii.

K.Y.H.M. uvedl, že zná přes 30 let pana J. Ví o tom, že pracoval jako poradce prezidenta Pobřeží slonoviny. Ali A. F. viděl poprvé v Praze. Do Prahy přicestoval jako turista na pozvání pana J.a, žádného jednání se neúčastnil. Bylo mu řečeno, že účastníci schůzky chtějí založit nějakou obchodní společnost a chtějí k tomu využít zkušeností a kontaktů p. F.. Postup amerických orgánů považuje za nestandardní, neboť v arabském světě a Africe se na žádná lidská práva nehledí. americké orgány jej proto mohli zadržet v Africe a rovnou ho poslat do USA. Tvrzení amerických orgánů, že je obchodníkem s drogami považuje za absurdní.

F..M. J. popsal obsáhle děj, který předcházela schůzkám v Polsku a ČR. Celou věc považuje za vykonstruovanou tajnými agenty USA za přispění jejich spolupracovníků mezi něž patří i muž jménem J., který je v extradičních materiálech označován za jeden z utajených zdrojů (CS 1). Je to však zločinec, který ho v minulosti okradl a proti kterému v následujících letech bojoval. S J. se neviděl cca 10 let a poté jej cca v roce 2012 kontaktoval s nějakým mužem jménem H.. H. je známým F. a současně známý nepřítel p. J.a. Chtěli společně okrást nějakého muže jménem D. (CS 2) a po vyžádaném chtěli vědět, zda nezná nějakého Libanonce žijícího na Ukrajině. Pro přesvědčivost měla být před D. vytvořena legenda, že tento Libanonec je schopen zajistit dodávku zbraní z Ukrajiny do Lýbie. F. neměl o tomto podvodném plánu ponětí. Tvrzení americké strany prezentované v extradičních materiálech paní H. a S. považuje za nepravdivá a účelová.

Zdejší soud pak ve veřejném zasedání předestřel procesním stranám extradiční materiály, které byly předloženy současně s návrhem státní zástupkyně, dále obsah veškerých dodatkových informací zaslaných zdejšímu soudu v průběhu nalézacího řízení, a dále pak celou řadu listinných materiálů předložených státní zástupkyní či obhájci vyžádaných osob. Zdejší soud pak předestřel tyto důkazy v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o návrhu státního zástupce. Jednalo se pak o takové důkazy, o kterých neměl soud pochybnosti ve vztahu k jejich věrohodnosti, zdroji a autenticitě.

K osobám vyžádaných bylo zjištěno, že ani jedna z nich nebyla v ČR odsouzena či trestně stíhána. O udělení mezinárodní ochrany na území ČR podle zák.č. 325/1999 Sb. do současné doby požádal toliko K. Y. El H. E., avšak ze zprávy Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23.2.2015 bylo zjištěno, že jmenovanému bylo dne 17.2.2015 předáno rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Téhož dne nabylo rozhodnutí právní moci. Všechny tři vyžádané osoby byly vzaty do předběžné vazby usnesením předsedy senátu Městského soudu v Praze ze dne 8.4.2014 č.j. Nt 408/2014 – 51 s účinností od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 5.4.2014 od 17.00 hod.

Zdejší soud v rámci posouzení návrhu státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze (MSZ) postupoval především podle

- a) Smlouvy mezi republikou Československou a Spojenými Státy Severoamerickými o vzájemném vydávání zločinců podepsané dne 2.7.1925, ve znění jejich dodatků z roku 1935 a 2006,
- b) Dohody o vydávání mezi Evropskou unií a spojenými státy americkými ze dne 25.6.2003, publikované pod č. 6/2010 Sb.m.s.
- c) dále podle zák.č. 104/2013 Sb. o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, a dále
- d) zohlednil při svém rozhodnutí i lidsko-právní aspekty dle Úmluv, kterými je ČR vázána zjm. Úmluva o ochraně lidských práv a svobod (publik. pod č. 209/1992 Sb. a Úmluva proti mučení a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení nebo trestání publik. pod č. 143/1988 Sb.),
- e) rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva v obdobných věcech

Pokud se tedy týká žádosti dožadujícího státu o vydání vyžádaných osob, jakož i extradiční materiály předané USA v průběhu celého dosavadního extradičního řízení na území ČR, tyto splňují veškeré smluvní náležitosti a byly též předloženy ve smluvně stanovené lhůtě (čl. XI Smlouvy). V průběhu předběžného šetření byly ze strany MSZ vyžádaný dodatkové informace dle čl.XIa) Smlouvy – viz prohlášení MS USA, Federálního prokurátora z 29.10.2014 a dále ze dne 10.3.2015, 27.3.2015, 19.6.2015 a 4.9.2015. Soud pak pro potřebu svého rozhodnutí a též s ohledem na námitky vyžádaných a zaujatý právní názor v usnesení stížnostního soudu vyžádal prostřednictvím Ministerstva spravedlnosti ČR

dodatečná ujištění ve vztahu k čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod publikované pod č. 209/1992 Sb. Pokud se týká požadavku, aby americká strana jasně formulovala, který subjekt poskytne ujištění k dodržování práv vyžádaných osob, pokud budou vězněni na území USA a to lhotejno zda ve vazbě či případně ve výkonu trestu odnětí svobody na doživotí *bez možnosti předčasného propuštění*, má zdejší soud za to, že ke dni nynějšího rozhodnutí zdejšího soudu byla tato skutečnost dostatečně objasněna a ujištění orgánů veřejné moci USA proto považuje za zcela dostatečná. Lze tedy shrnout, že v daném případě v souhrnu byla poskytnuta ujištění, že vyžádání

- *budou vězněni toliko na území Spojených států amerických*
- *budou umístěni jen v civilním vězeňském zařízení*
- *nebudou mučeni ani s nimi nebude jinak nelidsky zacházeno*
- *konzulární úředník ČR bude mít přístup k vyžádaným a hovořit s nimi bez přítomnosti třetích stran*
- *vyžádání budou moci žádat o návštěvu pracovníků diplomatického sboru ČR akreditovaného v USA, přičemž schválení těchto návštěv se řídí režimem stanoveným Federálním vězeňským úřadem (pozn. zástupci diplomatického sboru zemí, jejichž jsou vyžádání státními občany tak mohou činit kdykoli)*

V tomto směru tedy zdejší soud neakceptoval námitky vyžádaných, že se ze strany amerických orgánů jedná o čistou proklamaci, přičemž ve skutečnosti tato ujištění nebudou respektována, neboť v praxi americká exekutiva nemůže nijak fakticky zasahovat do federální soudní moci. V tomto směru Ministerstvo spravedlnosti USA zcela jasně uvedlo, za jakých podmínek jsou vězni na území USA umísťováni do tzv. samovazby, přičemž toto opatření je toliko přechodného rázu, sloužící k ochraně ostatních vězněných osob před konfliktním vězněm, případně jako ochrana tohoto vězně před ostatními konfliktními vězni. Jde o opatření přechodného charakteru a nemá v žádném případě donucovací charakter, případně neslouží tzv. ke zlomení vězně a není tedy součástí nátlaku na vězně, aby se např. doznal ke spáchání tr.činnosti. V dopise MS USA ze dne 19.6.2015 je zcela zřetelně uvedeno, že ujištění ve shora uvedeném směru poskytuje **Vláda Spojených států amerických**, přičemž Federální vězeňský úřad (*The Federal Bureau of Prisons*) je federální agenturou Spojených států prosazující zákony a spadá pod Ministerstvo spravedlnosti Spojených států amerických. Z uvedeného je tedy zřejmá instanční podřízenost tohoto úřadu MS USA, které disponuje přímými nástroji řízení a kontroly tohoto úřadu. Zdejší soud proto nemá pochybnosti o možnosti zajištění a vynutitelnosti opatření, k nimž americké orgány poskytly svá ujištění.

Oproti tvrzení obhajoby vyžádaných osob, že americká strana nepředložila žádné důkazy ve vztahu k tr.činům pro které mají být vyžádané osoby vydány do USA (čl. I Smlouvy) má soud za to, že v daném případě byly dožadujícím státem a to zjm. dodatkem ze dne 4.9.2015 předloženy potřebné důkazy předpokládané v čl.I Smlouvy, včetně důkazních prostředků i opisu zatykačů na vyžádané uvedených v čl.XI odst.5) Smlouvy. Jak již zdejší soud

konstatoval, pak pojem důkaz/důkazní prostředek nelze ve Smlouvě chápat autonomně, nýbrž ve vzájemných souvislostech, a k jejich výkladu je třeba použít především článek 31 odst.1,3 písm.b) Vídeňské úmluvy o smluvním právu publikované pod č. 15/1988 Sb. Tedy „... Smlouva mezi Republikou Československou Spojenými Státy Severoamerickými musí být vykládána v dobré víře, v souladu s obvyklým významem, který je dáván výrazům ve smlouvě v jejich celkové souvislosti, a rovněž s přihlédnutím k předmětu a účelu smlouvy. Spolu s celkovou souvislostí bude brán zřetel na jakoukoliv pozdější praxi při provádění smlouvy, která založila dohodu stran, týkající se jejího výkladu...“ V tomto směru má proto zdejší soud i nadále za to, že lze akceptovat předložení důkazů v uvedené extradiční věci ve formě affidavitu (tedy místopřísežného prohlášení). Rovněž by bylo v rozporu se shora uvedeným výkladem uvedené Smlouvy, že příkaz k zatčení nebyl vydán oprávněným orgánem, neboť ke spáchání shora uvedených tr.činů nedošlo na území USA a proto je držení vyžádaných ve vazbě na území ČR nezákonné. Soud nesdílí tvrzení obhajoby vyžádaných, že USA nesplnily smluvní povinnost podat takový důkaz o trestném činu, který v místě dopadení postačí, aby ospravedlnil zatčení dopadené osoby a její dodání soudu, pokud by čin taková osoba spáchala na tomto území. Zde třeba konstatovat, že v dané věci byly dodrženy požadavky vyjádřené především v čl.I,II Smlouvy ve znění čl.1,2 Druhé dodatkové úmluvy. Uvedená ustanovení nelze chápat tak, že se vyžaduje předložení takového důkazu, který nevzbuzuje žádné pochybnosti o vině vyžádané osoby a na jehož podkladě by mohl být bez dalšího vyhlášen odsuzující rozsudek, nýbrž důkaz, který z pohledu § 160 odst.1 tr.řádu ČR (ustanovení o zahájení trestního stíhání) postačuje k závěru, že byl spáchán konkrétní tr.čin a je odůvodněn závěr, že jej spáchala konkrétní osoba. Takové důkazy konečně předloženy byly, přičemž na jejichž základě lze dospět k závěru o oboustranné trestnosti, kdy jednání vyžádaných lze podřadit pod konkrétní ustanovení zvláštní části tr.zákoníku, především pak ta, která jsou uvedena v odůvodnění návrhu státního zástupce. V tomto směru zdejší soud nesdílí stanovisko obhajoby vyžádaných, že skutek popsany v extradičních materiálech je ryzí policejní provokací vyvolané výhradně ze strany speciálních policejních orgánů USA (DEA). Z dodatkových informací datovaných dnem 4.9.2015 je zřejmé, že americkým orgánům byl z hlediska českého trestního práva (ustálené judikatury) vysvětlen pojem „ policejní provokace a je zřejmé, že americké orgány byly v rámci konzultací seznámeny s jejich obsahem (přinejmenším pak se Stanoviskem kolegia Nejvyššího soudu ČR sp.zn. Tpjn 301/2014). Z těchto extradičních materiálů pak jasně vyplývá, že vyžádané osoby byly po delší dobu monitorovány americkými policejními orgány, přičemž tyto osoby měly být zapojeny v minulosti do identické trestné činnosti (a to v rozsahu nikterak nepřiměřeném tomu, pro které je žádáno vydání) , přičemž měly být k této tr.činnosti predisponovány. Vyžádání E.. a A.T. F. se pak do této tr.činnosti zapojili aniž by byli vyprovokováni policejními orgány, nýbrž zcela dobrovolně a aktivně vstoupili do skutkového děje na žádost vyžádaného J.a, který byl předtím osloven utajeným zdrojem, zda by byl schopen zajistit zbrojní systémy pro FARC a legalizovat výnos z obchodu s narkotiky. Americké orgány zdůraznili, že se nejednalo o policejní provokaci. V daném případě pak jednání osoby jednající na základě pokynu policejního orgánu USA lze charakterizovat jako metodu „sting

operation“ (popíchnutí). V tomto směru lze odkázat na odůvodnění shora citovaného Stanoviska NS ČR sp.zn. Tpjn 301/2014 v němž se uvádí, že citace:“ Z výše uvedených rozhodnutí ESLP, Ústavního soudu i BGH zabývající se problematikou policejní provokace a jejího odlišení od policejní kontroly lze dovodit, že zmíněná judikatura (např. Natalja Kuzmickaja proti Litvě, I.ÚS 591/01, I.ÚS 607/02, 1 StR 148/84) do policejní provokace nezahrnuje, a tedy jako „lege artis“ ještě připouští provokaci na bázi konceptu tzv. *sting operation*, neboli jakéhosi popíchnutí jiného k trestnému činu již rozhodnutého, resp. podezřelého z něj, nebo někoho, kdo již trestný čin dříve spáchal. toto „*popíchnutí*“ podle označené metody, jakožto povolený podnět, lze použít vůči osobě, u níž byly prokázány její sklony (*predisposition*) ke spáchání činu a plány kriminální povahy (*criminal design*) tj. vůči tzv. neopatrnému pachateli (*unwary criminal*), u něhož – na rozdíl od neopatrného nevinného (*unwary innocent*)- pak použití metody *sting operation*, resp. jí vyvolaný podnět není pokládán za nedovolenou provokaci ..“. Zdejší soud proto dospěl po důkladném zvážení obsahu všech extradičních materiálů k závěru, že se v daném případě nejedná o policejní provokaci, která by dle českého práva vylučovala protiprávnost činu.

Zdejší soud tak dospěl k závěru, že v daném případě není v rozporu se Smlouvou, zákony České republiky či mezinárodními úmluvami, kterými je ČR v lidsko právní oblasti vázána, vydání shora jmenovaných osob k trestnímu stíhání do Spojených států amerických. Vyžádané osoby především ve vztahu k čl.3 Úmluvy v daném případě poukazují na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) ve věci Trabelsi versus Belgie (č.140/10), který zakládá nemožnost vydání vyžádané osoby do státu, v němž hrozí vyžádané osobě uložení trestu doživotí bez možnosti předčasného propuštění. V daném případě lze souhlasit s vyžádanými, že se uvedený rozsudek vztahuje na obdobnou tr.činnost, pro kterou bylo vedeno proti osobě Nizar Trabelsi, tuniskému státnímu občanu, trestní stíhání na území USA a to v souvislosti s teroristickými činy, za které mu hrozilo na území USA uložení trestu doživotí bez možnosti předčasného propuštění. ESLP pak uzavírá, že *uložení trestu odnětí svobody na doživotí dospělému pachateli není samo o sobě zakázané jakýmkoli článkem za předpokladu, že tento trest není nepřiměřený. Je však v rozporu s článkem 3 Úmluvy, jestliže v dožadujícím státě je de iure i de facto vyloučena možnost předčasného propuštění odsouzeného v případě uložení doživotního trestu. Toto je případ i Spojených států amerických. Je třeba konstatovat, že přístup ESLP nebyl při výkladu pojmu uvedeného v čl. 3 Úmluvy („...nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu ..“)* jednotný a závěr ESLP tak kategorický, jako je tomu v případě Trabelsi versus Belgie (srov. např. rozsudek ESLP Kafkaris versus Kypr (2008) či Babar Ahmad versus Velká Británie (2012) či Vinter a spol. versus Velká Británie (2013). Je zřejmé, že ESLP chce zdůraznit penologický účel trestu a to bez ohledu na osobu pachatele, druh a závažnost trestné činnosti, za kterou mu hrozí trest doživotí bez možnosti předčasného propuštění. Vězeň by tedy měl mít zjm.podle posledně shora citovaného rozsudku právo vědět od samého počátku (tedy nejpozději od zahájení tr.řízení), co musí udělat, a za jakých podmínek si může vysloužit dobrodiní ve formě předčasného propuštění z doživotního trestu. Zdejší soud však nemá za to, že existence citovaného rozsudku ESLP Trabelsi a spol. činí automatickou překážku pro vydání rozhodnutí o přípustnosti vydání vyžádaných osob

z hlediska ust. § 91 odst.1 písm.o) zák.č. 104/2013 Sb. Podle článku 46 Úmluvy jsou rozsudky ESLP závazná pro stát, který byl stranou řízení. Uvedený rozsudek však má nepochybně význam též pro interpretaci Úmluvy v českém kontextu. To platí tím spíše za situace, kdy takovouto judikaturou argumentuje účastník řízení (srov. nález ÚS ČR sp.zn. I.ÚS 310/05). Zdejší soud však i přes shora citovaný rozsudek dospěl k závěru, že vydání je přípustné. V daném případě má za to, že zájem vyžádaných osob na právu předčasného propuštění v případě uložení doživotního trestu bez možnosti předčasného propuštění, nemůže zcela nepřiměřeně převýšit nad zájmy ochrany desítek či stovek lidských životů (obětí), které byly dle extradičních materiálů připravovanými teroristickými útoky vážně ohroženy. Je třeba připomenout, že obdobně postupoval zdejší soud v případě jiné vyžádané osoby a to O. K., švédského občana libanonského původu, jehož vydání bylo z ČR žádáno pro skutky, jež vykazovaly znaky obdobných tr.činů, jako tomu je v případě vyžádaných osob (příprava teroristických útoků na území USA). Zdejší soud svým rozhodnutím ze dne 18.7.2006 sp.zn. Nt 424/2006 rozhodl o přípustnosti vydání jmenovaného k trestnímu stíhání do Spojených států amerických, přičemž následně ministr spravedlnosti vydání jmenovaného do USA povolil (pozn. zdejší soud v této zmíněné věci neřešil otázku lidsko - právních aspektů, tj. čl.3 Úmluvy, neboť mu tato povinnost byla stanovena až novelou tr.řádu (zák.č. 457/2008 Sb.) s účinností od 1.1.2009.

Je třeba zdůraznit, že zdejší soud není oprávněn posoudit uvedenou věc v meritu věci. Zodpovězení otázky viny a trestu je předmětem dokazování před příslušným soudem dožadujícího státu. Zdejší soud může pouze vyslovit, zda jsou splněny podmínky pro přípustnost vydání vyžádaných osob do dožadujícího státu. Ty podle názoru zdejšího soudu splněny byly. Zdejší soud proto rozhodl tak, že vydání všech tří shora uvedených osob k trestnímu stíhání do Spojených států amerických je přípustné a to za současného přijetí záruk Ministerstva spravedlnosti USA.

P o u ě n í : proti tomuto usnesení j e přípustná stížnost do 3 dnů ode dne oznámení usnesení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Tato stížnost má odkladný účinek.

V Praze dne 22. září 2015

JUDr. Luboš V r b a v.r.

Předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

H.B.